

картичка. Електрикитѣ блестяха, наредени като огърлици по улицитѣ, а голѣмитѣ здания свѣтѣха цѣлитѣ, като динени фенери, съ каквито Татунчо и Татунка си играеха през лѣтото. Колко е хубаво да гледашъ града отъ високо!

— Чакай да намѣримъ кжде се пада нашата кжща, — рече Татунка, която сжщо бѣше застанала до прозорчето да погледа града отъ високо.

Но додето дветѣ деца намѣрятъ тѣхната кжща, цепенинѣтѣ бѣше вече толкова високо, че цѣлиятъ градъ заприлича на свѣтло петно, по което не можеха вече да се различаватъ нито улици, нито кжщи.

— Много бързо летимъ, — забеляза Татунчо. — Ако все така продължава, ние сме още тая нощъ на луната.

И наистина, цепенинѣтѣ се издигаше съ такава бързина, че скоро всичко подъ тѣхъ изчезна въ гжстѣтѣ мракѣ. Отгоре

свѣтѣше само жълтата луна, която ставаше все по-голѣма и по-голѣма.

По едно време примусѣтѣ започна да гори по-слабо. Татунка дишаше тежко, а и на самия Татунчо, като че не му стигаше въздуха.

— Лошо ми става, — изпшкка Татунка и се търкулна въ не-свѣстѣ до котарака. Едва сега Татунчо забеляза, че котаракѣтѣ лежеше ни живъ, ни умрѣлъ съ отворени уста и ококорени очи.

— Какво става съ насъ! — се питаше Татунчо и помпаше примуса. Но вмѣсто да се увеличава, пламѣкѣтѣ все повече намалява-

ше. Едва сега Татунчо си спомни, че въздухѣтѣ надъ земята не е безкраенъ. Да, така правяше господинѣтѣ съ братата. Ако летишъ все нагоре, въздухѣтѣ скоро се свършва и следъ това почва едно голѣмо пространство безъ въздухъ. Чакъ когато приближишъ

